

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **R. J.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Praha 8 - Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2020, čj. KUKHK-4097/DS/2020/Kj

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 12. 2019, čj. MUDK ODP/105320-2019/dum 27746-2016/dum a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o

silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti s odkazem na listiny založené ve správním spise, a to i ve správním řízení následujícím po proběhlém soudním řízení, a uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi A5, registrační značky X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 4. 6. 2016 ve 14:50 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice 1/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla řidič, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
3. Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zjistil v řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci (správní úvahy), proporcionality a ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu. Dále se žalovaný vyslovil k otázce nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku jednání, ke splnění podmínek pro uplatnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a k otázce dokazování mimo ústní jednání.
4. K samotnému měření rychlosti žalovaný uvedl, že jedinými subjekty, které mohou za platného právního stavu, podle § 79a zákona o silničním provozu, měřit rychlost vozidel na pozemních komunikacích, je Policie České republiky a obecní policie; ta za podmínky součinnosti s Policií České republiky a jen na místech policíí určených. Smyslem požadavku na součinnost je zajistit účinnou koordinaci plnění úkolů obecní a státní policie. Součinnost lze chápat např. jako vytipování míst s velkým výskytem překračování povolených rychlostí, ve výběru vhodných stanovišť pro měření (dostupné na <http://www.gemos.cz/dvurkralove/index.php?r=site/Dokumenty>). Záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoli obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a jíž je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii (dostupné na <http://www.gemos.cz/dvurkralove/index.php?r=site/Dokumenty> ChoustníkovoHradiste)

5. K technickému hledisku měření žalovaný uvedl, že smlouva o nájmu zařízení o poskytování služeb č. GE1/ZE130021/S 023, schválena usnesením rady města R/1501/2013-108 ze dne 20. 8. 2013 končí instalací záznamového systému - automatizovaných silničních rychloměrů a nastavení tolerance měřících zařízení, je ve výlučné kompetenci Města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, fungování měřících zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Každé měřící zařízení je certifikováno ČMI, jeho spolehlivost každoročně ověřena a má veškerá potřebná povolení. Jakýkoliv zásah do pořízených obrazových záznamů je z technického hlediska naprosto vyloučen. Soukromoprávní subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné správy, a to konkrétně měřící zařízení a software. Prostřednictvím těchto technických prostředků správní orgán zcela samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem. Takovýto postup je obvyklý v celé řadě oblastí veřejné správy, neboť není v praxi možné, aby vykonavatelé veřejné správy sami disponovali všemi technickými prostředky potřebnými pro výkon veřejné správy. Měřící zařízení - silniční rychloměr typ SYDO Traffic Velocity, výrobce GEMOS CZ, spol. s r.o., výrobní číslo GEMVEL0007 v obci Choustníkovo Hradiště byl náležitě schválen dle zákona o metrologii č. 505/1990 Sb. a byl řádně ověřen. Z listin založených ve spisovém materiálu vyplývá, že se jedná o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy. Výstup z měřícího zařízení je zcela relevantním důkazem, je na něm zachyceno vozidlo žalobce, registrační značka, tovární značka vozidla - vše je bez pochybností zjištělné, stejně tak místo a čas měření, délka měřeného úseku.
6. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně v řízení po zrušení jeho rozhodnutí doplnil do spisového materiálu mapku s vymezením začátku a konce měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště - založeno na listu č. 82 spisu. Písemností ze dne 19. 11. 2019 vyrozuměl žalobce o pokračování řízení o správním deliktu po provedeném soudním řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučil ho o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, (doručeno dne 28. 11. 2019). Dne 10. 12. 2019 provedl dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který se k provedení dokazování nedostavil. Správní orgán I. stupně shledal na základě dokazování listinami důkazy v uvedené věci jako dostačující a dne 18. 12. 2019 vydal rozhodnutí ve věci, proti kterému žalobce podal odvolání prostřednictvím zmocněnce spol. FLEET Control, s. r. o.,
7. Závěrem se žalovaný vyjádřil k námitce podjatosti všech oprávněných úředních osob odvolacího orgánu a hejtmána kraje s tím, že ji nelze za námitku podjatosti považovat, neboť neobsahuje konkrétní a doložitelné důvody, jež by jakoukoli pochybnost o nepodjatosti odůvodňovaly. K tomu poukázal na ustanovení § 14 odst. 1 s § 15 odst. 2 správního řádu. Podrobně se vyjádřil i k námitce podjatosti vznesené vůči hejtmanovi.

II. Shrnutí žalobních bodů

8. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

9. Žalobce v žalobě uplatnil v zásadě pouze jeden žalobní bod, a to, že žalovaný nerespektoval závazný názor krajského soudu z jeho předchozího zrušujícího rozsudku, tj. uložení povinnosti vypořádat podání nadepsané jako „doplnění odvolání“. Žalobce namítl, že ani jeden ze správních orgánů se předmětnému podání nevěnoval vyjma reakce na vznesenou námitku podjatosti, kterou vypořádal žalovaný. Bez odezvy tak zůstaly námitky: porušení § 79a silničního zákona tím, že měření fakticky neprovedla policie, ani obecní policie, že té byl teprve vyexportován výsledek vlastníkem rychloměru, přičemž rychloměr je v majetku soukromé firmy, kterou byl instalován a je jí spravován; námitky nezákonné participace soukromoprávního subjektu na měření a „kořistění“ z pokut; nezákonnost důkazu z důvodu porušení práva na soukromí; námitka, že obviněný vůbec nebyl upozorněn, že v místě dochází k úsekovému měření vozidel například za pomoci dopravní značky IP31, či na webu spravovaným orgány veřejné moci. Dále žalobce správním orgánům vytýkal, že se vůbec nevěnovaly zjištění, zda měření proběhlo správně, když ani není zřejmé, kdo jej provádí a jak probíhá, či jaké jsou možnosti soukromoprávního subjektu k jejich ovlivnění; není vůbec zřejmé, zda výpočet překročení rychlosti provedl rychloměr, soukromoprávní subjekt nebo správní orgán. Dále namítal, že nebyl prováděn servis, který rychloměr vyžaduje, nebyly čištěny čočky, o servisu není vedena dokumentace. Dále namítal omezení na právu dle § 36 odst. 1 správního řádu, když jej správní orgán omezil nepřipustným a nezákonným způsobem, a to jak časově, tak uvedením, že se obviněný smí vyjádřit k podkladům jen v sídle správního orgánu; správní orgán zpřesnil místo přestupku, aniž by o tom obviněného vyrozuměl; nevedl společné řízení o všech správních deliktech žalobce, ani neuplatnil zásadu absorpce při ukládání trestu. Namítal i to, že výzva k úhradě určené částky byla nezákonná pro absenci řádné specifikace místa přestupku (bylo vymezeno jinak, než následně v rozhodnutí o přestupku) a že skutek byl popsán neurčitě tak, že se jednání nejevilo protiprávním; že ve výroku správní orgán neodkázal na právní ustanovení, dle kterých ukládal sankci. Žalobce též správním orgánům vytýkal, že neprokázaly, že by rychloměr byl automatem a navrhl provést důkaz opaku.
10. Žalobce uvedl, že v předmětném podání navrhl provést i řadu důkazů, konkrétně listinami prokazujícími majitele rychloměru, návodem k obsluze rychloměru, dokumentací k údržbě měřicího systému (protokoly o údržbě měřicího systému a protokoly o čištění čoček kamer), výpovědi spolujezdce, výslechem strážníka a územním plánem. Dále v podání tvrdil, že řidič jednal v krajní nouzi, když vezl spolujezdkyni k lékaři se záchvatem, což navrhl prokázat její výpovědí. Tvrdil tak, že jednání nebylo v rozporu s právem. Dále v podání tvrdil, že byly naplněny liberační důvody dle § 125e odst. 1 silničního zákona (ve znění tehdy účinném), když učinil vše proto, aby protiprávnímu jednání předešel. Namítal rovněž neprůkaznost snímků, ze kterých není průkazné, že pocházejí z místa uvedeného ve výroku rozhodnutí. Namítal také, že místo, kde k měření došlo, nebylo zastavěné, nemohlo se tak jednat o obec.
11. Žalobce zopakoval, že správní orgány na tyto jeho výtky a důkazní návrhy v podání nadepsaném jako „doplnění odvolání“ nereagovaly. Pominuly předmětné podání jako celek, přitom byly krajským soudem zavázány jeho vypořádáním. V takovém případě je dle žalobce rozhodnutí žalovaného nezákonné právě z důvodu, že nedostal závaznému právnímu názoru krajského soudu. Je nezákonné též proto, že v řízení nebyly vypořádány argumenty a důkazní návrhy žalobce.

12. V žalobě žalobce vyslovil i nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval, resp. jeho zástupce, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval podstatnou část argumentace z odůvodnění napadeného rozhodnutí a v reakci na žalobu uvedl, správní orgán I. stupně se v odůvodnění rozhodnutí ze dne 18. 12. 2019 vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v doplnění odvolání ze dne 21. 6. 2017. Z podkladů založených ve spisovém materiálu dovodil zákonnost provedeného měření, neboť bylo provedeno oprávněnou osobou, měřicí zařízení bylo náležitě ověřeno, rychloměr splňoval požadované metrologické vlastnosti. K měření rychlosti došlo v místě schváleném Policií ČR, v obci, což vyplývá ze situačního plánu (založeno na listu č. 82 spisu). Provozovatelem předmětného vozidla byl žalobce, což je doloženo výpisem z karty vozidla (založeno na listu č. 10 spisu). Dále byla vypořádána uplatněná námitka podjatosti.
14. K námitce týkající se krajní nouze žalovaný uvedl, že tato námitka byla uplatněna až v doplnění odvolání a nebyla nijak doložena. Uvedená skutečnost byla sdělena až poté, kdy již bylo vedeno řízení s provozovatelem, když jím uvedený řidič na výzvu k podání vysvětlení zaslanou na doručovací adresu nereagoval, resp. výzva k podání vysvětlení zaslaná na jeho doručovací adresu se vrátila nedoručená zpět z důvodu - adresát neznámý. Usnesením ze dne 23. 3. 2017 proto byla věc odložena dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
15. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s., když dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
17. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření) vyhotoveného dne 8. 7. 2016, čj. MP/61076-2016/cm 201752-2016/cm, a spisového materiálu o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Dvůr Králové nad Labem, vydal dne 24. 8. 2016 výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na tuto výzvu žalobce sdělil jméno řidiče (cizince), který měl předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídit včetně jeho data narození, uvedl i jeho adresu X, a doručovací adresu X. Výzvou ze dne 30. 11. 2016 předvolal správní orgán I. stupně uvedenou osobu k podání vysvětlení. Zásilka se vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. K dotazu správního orgánu sdělil odbor azylové a migrační politiky, že uvedená osoba

neprochází cizineckým informačním systémem a nemá na území ČR povolen jakýkoliv druh pobytu. Následně doručoval správní orgán I. stupně výzvu k podání vysvětlení uvedené osobě i na adresu jejího bydliště v Rakousku, odtud se zásilka rovněž vrátila s tím, že na uvedené adrese je adresát neznámý.

18. Dne 23. 3. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci – přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 12. 4. 2017 proběhlo před správním orgánem dokazování mimo ústní jednání, o němž byl pořízen protokol a kterého žalobce nezúčastnil.
19. Dne 24. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MUDK ODP/35271-2017/kld 27746-2016/kld, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi A5, registrační značky X, nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 4. 6. 2016 ve 14:50 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici 1/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, řidič uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, neboť vozidlu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 69 km/hod, tj. po odečtení stanovené odchylky ve výši ± 3 km/hod. byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za to byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
20. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce (tj. prostřednictvím společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o.) odvolání, které na výzvu ze dne 12. 5. 2017 k odstranění nedostatku týkajícího se označení napadeného rozhodnutí, následně upřesnil (po stanovené lhůtě) podáním došlým správnímu orgánu dne 6. 6. 2017. Odvolání pak žalovaný zamítl dne 11. 10. 2017 žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
21. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, čj. KUKHK-30896/DS/2017/Er, podal žalobce správní žalobu, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 18. 9. 2019, čj. 28 A 26/2017-48, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem byla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný vůbec nereagoval na podání odvolatele (tj. žalobce), nadepsané jako „doplnění odvolání“ doručené správnímu orgánu dne 21. 6. 2017 a námitky v něm uvedené nijak nevypořádal. Soud současně vytkl žalovanému, že nijak nereagoval na vznesenou námitku podjatosti.
22. V dalším řízení žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a povinnost vypořádat se s doplněním odvolání ze dne 21. 6. 2017 uložil orgánu I. stupně.
23. Poté správní orgán I. stupně pokračoval v řízení. Dokazování doplnil o mapku s vymezením začátku a konce měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště (č. l. 82 správního spisu). Písemností ze dne 19. 11. 2019 vyrozuměl žalobce o pokračování řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučil ho o možnosti vyjádřit se k podkladům

pro vydání rozhodnutí. Dne 10. 12. 2019 provedl dokazování listinami mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který se k provedení dokazování nedostavil a ani následně se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Dne 18. 12. 2019 správní orgán I. stupně vydal ve věci rozhodnutí, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zástupce (společnosti FLEET Control, s. r. o.) blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu nedoplnil a které následně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

24. Ve správním spise je dále založena karta předmětného vozidla, fotodokumentace, ověřovací list č. 8012-OL-70076-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 15. 3. 2017, veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště č. KTÚ/VERJ-2013/590, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013 o udělení souhlasu s uzavřením zmíněné veřejnoprávní smlouvy o výkonu některých úkolů městské policie, výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 29. 5. 2013 a vyjádření PČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu ze dne 21. 12. 2015 k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel a seznam míst, kde bude prováděno úsekové měření rychlosti včetně přílohy (lokality úsekového měření rychlosti). Je zde založena i situační mapa úsekového měření v obci Choustníkovo Hradiště.
25. Žalobce v žalobě namítl pouze to, že žalovaný nerespektoval závazný názor krajského soudu z jeho předchozího zrušujícího rozsudku, tj. nevypořádal podání nadepsané jako „doplnění odvolání“. Vytýká tedy žalovanému (resp. oběma správními orgány), že nevypořádal jeho argumenty a důkazní návrhy uvedené v podání ze dne 21. 6. 2017 (vyjma reakce na námitku podjatosti vypořádanou žalovaným) a že pominul zmíněné podání jako celek.
26. Jak je již shora uvedeno, první rozhodnutí ve věci, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného správního deliktu, vydal správní orgán I. stupně dne 24. 4. 2017 pod čj. MUDK ODP/35271-2017/kld 27746-2016/kld. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání. Výzvou ze dne 12. 5. 2017 byl vyzván ve lhůtě 5 dnů k odstranění nedostatků odvolání, přičemž ve stanovené lhůtě odstranil nedostatek spočívající v upřesnění, proti kterému rozhodnutí odvolání směřuje. Následně podáním došlým správnímu orgánu až dne 21. 6. 2017 zaslal podání nazvané „doplnění odvolání“, v němž uplatnil řadu námitek a výhrad proti prvostupňovému rozhodnutí. Toto odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 11. 10. 2017, čj. KÚKHK-30896/DS/2017/Er. Proti němu podal žalobce správní žalobu, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 18. 9. 2019, čj. 28 A 26/2017-48, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
27. V dalším řízení žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a povinnost vypořádat se s doplněním odvolání ze dne 21. 6. 2017 uložil orgánu I. stupně. Poté správní orgán I. stupně pokračoval v řízení, doplnil dokazování, žalobce vyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučil ho o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, provedl dokazování listinami mimo ústní jednání bez nepřítomnosti žalobce, který se ani následně k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Dne 18. 12. 2019 správní orgán I. stupně vydal ve věci (v pořadí druhé) rozhodnutí čj. MUDK ODP/105320-2019/dum 27746-2016/dum, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zástupce (odlišného od původního) blanketní odvolání,

v němž požádal o poskytnutí lhůty pro doplnění odvolání, poskytnutí kopie částí spisu a o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání. Výzvou ze dne 6. 1. 2020 byl žalobce vyzván k odstranění nedostatků podání (nedoručení plné moci zástupce a upřesnění rozsahu, v jakém je rozhodnutí napadáno). Na tuto výzvu žalobce, resp. jeho zástupce, předložil pouze chybějící plnou moc.

28. Předně krajský soud připomíná, že v nyní projednávané věci bylo proti prvostupňovému rozhodnutí (druhému v pořadí) podáno pouze blanketní odvolání bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek (a bez jakéhokoliv dalšího doplnění či vyjádření). V takovém případě je povinností správního orgánu podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Této povinnosti žalovaný v nyní žalobou napadeném rozhodnutí dostal. Z obsahu jeho rozhodnutí je seznatelné, jakými úvahami se při posuzování věci řídil, odůvodnění jeho rozhodnutí je srozumitelné a opřené o relevantní důvody.
29. Jestliže žalovaný po zrušení jeho předchozího rozhodnutí zdejším krajským soudem zrušil jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, bylo na správním orgánu I. stupně zabývat se žalobcem do té doby učiněnými vyjádřeními ve věci, tj. včetně vyjádření nazvaného „doplnění odvolání“ ze dne 21. 6. 2017. To však neznamená, že by měl povinnost vypořádat se s každým jeho jednotlivým argumentem či námitkou v něm uvedeným. Takovou povinnost nestanovil ani zrušující rozsudek zdejšího krajského soudu, jak mylně interpretuje žalobce. Vzhledem k tehdejší fázi řízení, kdy v minulém přezkumném řízení před zdejším krajským soudem šlo o situaci, že podání žalobce (ze dne 21. 6. 2017) bylo doručeno správnímu orgánu v průběhu odvolacího řízení, vytkl krajský soud žalovanému ve zrušujícím rozsudku, že se k tomuto podání nazvanému jako „doplnění odvolání“ vůbec nijak nevyjádřil a že ani neuvedl, proč se podáním nikterak nezabýval. K tomu zdůraznil, že šlo o vyjádření ve věci a že zároveň obsahovalo i námitku podjatosti a připomněl, že i vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je správní orgán povinen se zabývat a ne je zcela ignorovat. Lze pouze doplnit, že právě i později uplatněné odvolací námitky se považují za vyjádření, nikoliv za včas a řádně uplatněné námitky odvolací.
30. Není přitom pravdou, že by se správní orgány ve svých rozhodnutích vydaných po zrušujícím rozsudku vůbec nevyjádřily k výtkám a námitkám, které byly obsahem žalobcova podání ze dne 21. 6. 2017. V podstatě k zásadnějším námitkám, tj. k námitce porušení § 79a silničního zákona - že měření fakticky neprovedla policie, ani obec policie, že té byl vyexportován výsledek vlastníkem rychloměru; že rychloměr je v majetku soukromé firmy, kterou byl instalován a spravován; námitce nezákonné participace soukromoprávního subjektu na měření, námitce, zda měření proběhlo správně, když není zřejmé, kdo jej provádí a jak probíhá, či jaké jsou možnosti soukromoprávního subjektu k jejich ovlivnění; zda výpočet překročení rychlosti provedl rychloměr, soukromoprávní subjekt nebo správní orgán, se správní orgán I. stupně vyjádřil na straně 10 a 11 jeho rozhodnutí (následně i žalovaný na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí). Otázkou, že rychloměr byl automatickým, se správní orgán I. stupně zcela dostatečně zabýval na straně 10 jeho rozhodnutí. K námitce, že žalobce nebyl upozorněn, že v místě dochází k úsekovému měření vozidel, se správní orgán I. stupně vyjádřil na straně 11 jeho rozhodnutí. K liberačním důvodům v dané věci se

správní orgán I. stupně vyjádřil na straně 13 rozhodnutí, k otázkám týkajícím se místa měření doplnil dokazování o situační mapu úsekového měření v obci Choustníkovo Hradiště, na němž je zaznamenán úsek měření mezi dopravními značkami IZ 4a a IZ 4b. Pokud jde o odkaz na právní ustanovení, dle kterých správní orgán ukládal sankci, ten je uveden na straně 13 jeho rozhodnutí. Z kontextu rozhodnutí je pak zřejmé (byť to není uvedeno výslovně), že správní orgán I. stupně (po něm i žalovaný) neshledal nutnost dalšího dokazování ve věci (tedy ani důkazy navrženými žalobcem), neboť jím shromážděné důkazy považoval za dostačující a dospěl k závěru, že předmětný přestupek byl zcela prokázán (viz strana 12 rozhodnutí prvostupňového rozhodnutí, resp. strana 4 rozhodnutí žalovaného).

31. Jestliže žalobce nebyl spokojen s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí ze dne 18. 12. 2019 vyhotoveným poté, co bylo žalovaným v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu jeho předchozí rozhodnutí zrušeno, a pokud měl zato, že nebylo dostatečně reagováno na všechny jeho do té doby vznesené výhrady a že je potřeba zabývat se detailně i dalšími jeho námitkami obsaženými v jeho vyjádření ze dne 21. 6. 2017, měl tuto výtku uplatnit ve svém odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně (tj. druhému v pořadí). Proti němu však podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu nedoplnil o důvody odvolání. Za takové situace proto nelze nyní důvodně vytýkat žalovanému, že se již dále podrobněji nezabýval jakýmkoliv dalšími námitkami vznesenými žalobcem v průběhu správního řízení. Po provedeném přezkumu dle § 89 odst. 2 správního řádu totiž dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně při řešení tohoto přestupku postupoval v souladu s ustanovením § 3 téhož zákona tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s požadavky uvedenými v § 2 stejného zákona.
32. Krajský soud vzhledem ke shora uvedenému uzavírá, že rozhodnutí žalovaného ze žalobcem namítaného důvodu (že nedostal závaznému právnímu názoru krajského soudu a že nebyly vypořádány všechny argumenty a důkazní návrhy žalobce uvedené v podání ze dne 21. 6. 2017) nezákonným neshledal.
33. Nelze přehlédnout, že žalobce zvolil v daném případě procesní strategii, ve které se snažil ve svém podání ze dne 21. 6. 2017 zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány (navíc chaoticky a zcela nepřehledně) a tím se snažil dovést do extrému jejich povinnost kladenou na odůvodnění rozhodnutí, a to aniž by předložil, resp. vůbec byl schopen předložit, jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Ke zpochybnění závěrů správních orgánů však prostá, obecná a ničím nepodložená tvrzení žalobce ani jeho úvahy, které ve svém podání uváděl, postačit nemohou. Lze dodat, že správní orgány opřely svůj závěr o spáchání předmětného přestupku (dříve správního deliktu) o takový soubor důkazů, na základě nichž jednoznačně a bez jakýchkoli pochybností lze považovat skutek za prokázaný.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu

34. Žalobce, resp. jeho zástupce, požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení

jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. listopadu 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně